

Sygn. akt II K 930/21

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świąt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19 października 2021 roku i 30 listopada 2021 roku

sprawy M. O. syna A. i Z. z domu O.

urodzonego (...) w M.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 2 kwietnia 2019 roku do dnia 8 kwietnia 2021 roku w miejscowości J. rejonu (...) uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) I Wydział Cywilny sygn. akt. (...) z dnia 25 kwietnia 2017 roku, na mocy którego orzeczono świadczenie alimentacyjne na rzecz E. A. (1) w wysokości 600 zł miesięcznie przy czym łączna wysokość powstałych w skutek tego zaległość stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych wynikających z powyższego wyroku sądu przez co naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne

tj. o przestępstwo określone w art. 209 § 1 a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje oskarżonego M. O. za winnego tego, że w okresie od 2 kwietnia 2019 roku do dnia 1 lipca 2020 roku w miejscowości J. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) I Wydział Cywilny sygn. akt. (...) z dnia 25 kwietnia 2017 roku, na mocy którego orzeczono świadczenie alimentacyjne na rzecz E. A. (1) w wysokości 600 złotych miesięcznie, przy czym łączna wysokość powstałych w skutek tego zaległość przekroczyła równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych wynikających z powyższego wyroku, przez co naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych tj. występku z art. 209 § 1 a k.k. i za ten czyn na podstawie art. 209 § 1a k.k. wymierza oskarżonemu M. O. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu 60/100) złotych, w tym podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego M. O. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

## UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 930/21	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p><b>USTALENIE FAKTÓW</b></p>			
<p><b>o.1.Fakty uznane za udowodnione</b></p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. O.	M. O. w okresie od 2 kwietnia 2019 roku do dnia 1 lipca 2020 roku w miejscowości J. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) I Wydział Cywilny sygn. akt. (...)z dnia 25 kwietnia 2017 roku, na mocy którego orzeczono świadczenie alimentacyjne na rzecz E. A. (1) w wysokości 600 złotych miesięcznie,	

		przy czym łączna wysokość powstałych w skutek tego zaległość przekroczyła równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych wynikających z powyższego wyroku, przez co naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
J. T. (obecnie A.) 20 września 2014 roku zawarła związek małżeński z M. O.. (...) urodziła się córka małżonków E. A. (1).	Odpis skrócony aktu urodzenia k. 10  Odpis wyroku Sądu Okręgowego w (...) k. 20  Zeznania świadka J. A. (1) k. 21-22, k. 110-111		
Małżeństwo J. A. (1) i M. O. zostało rozwiązane wyrokiem Sądu Okręgowego w (...)z dnia 25 kwietnia 2017 roku, sygn. akt (...). Na mocy przedmiotowego wyroku obowiązkiem utrzymania małoletniej E. A. (1) obciążono oboje rodziców, zasądzając na rzecz E. A. (1) od M. O. alimenty w kwotach po 600 złotych miesięcznie. Zgodnie z treścią tego wyroku rzeczzone świadczenia alimentacyjne miały być płatne z góry od 10 tego dnia każdego następującego po sobie miesiąca do rąk przedstawicielki	Odpis wyroku Sądu Okręgowego w (...) k. 20  Zeznania świadka J. A. (1) k. 21-22, k. 110-111  Informacja od Komornika Sądowego M. S. k. 29-31		

ustawowej małoletniej J. A. (1).			
<p>Niemniej jednak M. O. od wydania tego wyroku nie stosował się do nałożonego nań obowiązku alimentacyjnego.</p> <p>Oskarżony raz tylko zapłacił do rąk J. A. (1) kwotę 70 złotych. W wyniku tego J. A. (1) była zmuszona prowadzić egzekucje przedmiotowych świadczeń alimentacyjnych, za którą odpowiadał Komornik Sądowy M. S.. Rzeczona egzekucja okazała się być bezskuteczna, stąd też małoletnia pokrzywdzona była beneficjentem pomocy państwa w postaci świadczeń wypłacanych z funduszu alimentacyjnego.</p>	<p>Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 2</p> <p>Decyzja Wójta Gminy P. k. 3-5</p> <p>Zeznania świadka J. A. (1) k. 21-22, k. 110-111</p>		
<p>W związku z wyżej opisywanym stanem faktycznym M. O. był skazany trzema wyrokami Sądu Rejonowego w (...) za przestępstwo z art. 209 § 1a k.k. w sprawach (...). W każdym z tych wyroków M. O. wymierzano karę ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne oraz zobowiązano go do łóżenia na utrzymanie małoletniej. Owe kary ograniczenia wolności nie były efektywnie</p>	<p>Karta karna k. 41</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w (...) w sprawie (...) k.42-45</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w N. w sprawie (...) k. 46</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w N. w sprawie (...)k. 47</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w N. w sprawie (...) k. 52</p> <p>Informacja od Centralnego Zarządu Służby Więziennej k. 54</p>		

<p>wykonywane w związku z uchYLENIEM się oskarżonego, na skutek czego Sąd Rejonowy dla (...)w W. postanowieniami w sprawach (...) zarządził zamianę wykonanie kary zastępczej pozbawienia wolności.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego M. O. k. 63-65, k. 110</p> <p>Odpisy postanowień Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ k. 69- 70</p> <p>Informacja z systemu NOE – SAD k. 71- 73</p>		
<p>W okresie objętym skargą oskarżyciela publicznego M. O. zapłacił dobrowolnie do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniej pokrzywdzonej raz tylko kwotę 100 złotych za pośrednictwem przekazu pocztowego. W rzeczonym okresie czasu niemal całkowicie bezskuteczna okazała się być prowadzona przeciwko niemu egzekucja komornicza, gdyż tylko raz, a to 13 listopada 2019 roku doszło do skutecznego zajęcia wynagrodzenia za pracę oskarżonego w kwocie 182,98 złotych. E. w okresie objętym aktem oskarżenia M. O. winien zapłacić na rzecz małoletniej pokrzywdzonej kwotę 13200 złotych, a zapłacił w wyżej wskazanych formach jedynie kwotę 282,98 złotych.</p>	<p>Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 2</p> <p>Odpis wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu k. 20</p> <p>Zeznania świadka J. A. (1) k. 21-22, k. 110-111</p> <p>Informacja od Komornika Sądowego M. S. k. 29-31</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego M. O. k. 63-65, k. 110</p>		
<p>M. O. w tym czasie mieszkał na terenie W.. Oskarżony w rzeczonym okresie czasu utrzymywał się z prac dorywczych. Tylko przez okres 3 miesięcy M. O. posiadał legalne zatrudnienie w</p>	<p>Informacja z Powiatowego Urzędu Pracy k. 11</p> <p>Informacja z Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego k. 12</p>		

<p>firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą w R.. Ową pracę oskarżony skończył w bezpośredniej bliskości zajęcia jego wynagrodzenia za pracę tj. 1 grudnia 2019 roku i od tego czasu nie podjął legalnego zatrudnienia. M. O. nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna, poszukująca pracy. Oskarżony w tym okresie czasu nie chorował, nie jest on też osobą niepełnosprawną. Oskarżony nie składał także Naczelnikowi Urzędu Skarbowego deklaracji podatkowych w związku z uzyskiwanym dochodem. M. O. nie był zarejestrowany jako rolnik objęty ubezpieczeniem z KRUS. Oskarżony nie interesował się losem swojej córki, argumentując to daleką odległością dzielącą ich miejsca zamieszkania. J. M. O. prowadził wówczas w W. rozrywkowe życie, czas spędzając na zabawie, używaniu środków odurzających.</p>	<p>Zeznania świadka J. A. (1) k. 21-22, k. 110-111</p> <p>Informacja z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych k. 27</p> <p>Informacja od Komornika Sądowego M. S. k. 29-31</p> <p>Informacja od Naczelnika Urzędu Skarbowego k. 35</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 40</p> <p>Informacja od Centralnego Zarządu Służby Więziennej k. 54</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego M. O. k. 63-65, k. 110</p>		
<p>J. w dniu 1 lipca 2020 roku M. O. w związku z zarządzeniem zamiany wyżej opisywanych kar ograniczenia wolności na karę zastępcze, został zatrzymany do odbycia tych kar oraz kary 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej w związku z przypisaniem oskarżonemu przestępstwa rozboju</p>	<p>Karta karna k. 41</p> <p>Informacja od Centralnego Zarządu Służby Więziennej k. 54</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego M. O. k. 63-65, k. 110</p> <p>Odpisy postanowień Sądu Rejonowego dla (...) k. 69-70</p>		

<p>i innych występów przeciwko mieniu. Od tego czasu do chwili wyrokowania w tej sprawie M. O. był cały czas osobą pozbawioną wolności. J. z uwagi na aktualną sytuację epidemiologiczną zachodziły znaczne ograniczenia związane z odpłatną pracą więźniów. M. O. aktualnie odbywa karę 2 lat pozbawienia wolności, którą zakończy wykonywać w całości w dniu 28 marca 2023 roku.</p>	<p>Informacja z systemu NOE – SAD k. 71- 73</p>		
<p>Natomiast E. A. (1) w okresie objętym aktem oskarżenia wychowywała się wraz z matką, ojczymem oraz przyrodnim bratem. E. A. (1) w okresie od 1 października 2020 roku była beneficjentką wsparcia z funduszu alimentacyjnego. Natomiast w okresie wcześniejszym brak korzystania z tego programu wynikał ze zwiększonych dochodów matki, wynikających z urodzenia przez nią syna. W rzeczonym okresie czasu J. A. (1) była osobą bezrobotną, utrzymującą się ze świadczeń socjalnych, a także pomocy jej męża, który pracuje zawodowo i zarabia z tego tytułu kwotę 2700 złotych miesięcznie. E. A. (1) jest uczennicą szkoły podstawowej. Pokrzywdzona interesuje się muzyką, jednakże</p>	<p>Decyzja Wójta Gminy P. k. 3-5 Zeznania świadka J. A. (1) k. 21-22, k. 110-111</p>		

<p>jej matki nie stać na wysłanie córki do szkoły muzycznej czy inne zajęcia pozalekcyjne. Pokrzywdzona z uwagi na sytuację finansową swojej rodziny nie korzysta także z wyjazdów wakacyjnych. Zaniechanie oskarżonego naraża pokrzywdzoną na niemożność realizacji podstawowych potrzeb życiowych.</p>			
<p>M. O. ma 25 lat. Oskarżony jest osobą rozwiedzioną, pozostającą w nieformalnym związku. Poza E. A. (1) oskarżony nie posiada innych osób na swoim utrzymaniu. Oskarżony posiada wykształcenie gimnazjalne. M. O. jest osobą karaną, oprócz uchylania się od obowiązków alimentacyjnego, M. O. był także karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Aktualnie M. O. przebywa w zakładzie karnym, jest to jego pierwszy pobyt w jednostce penitencjarnej. M. O. nie leczył się neurologicznie ani psychiatrycznie, zarazem oskarżony leczył się odwykowo w związku z uzależnieniem od alkoholu i narkotyków. Oskarżony przejawia nieprawidłowy rozwój osobowości. Oskarżony M. O. w chwili czynu posiadał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim</p>	<p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 40</p> <p>Karta karna k. 41</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w N. w sprawie (...) k.42-45</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w N. w sprawie (...)k. 46</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w (...) w sprawie (...)k. 47</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w N. w sprawie (...)k. 52</p> <p>Informacja od Centralnego Zarządu Służby Więziennej k. 54</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego M. O. k. 63-65, k. 110 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Odpisy postanowień Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ k. 69- 70</p> <p>Informacja z systemu NOE – SAD k. 71- 73</p>		



postępowaniem. Oskarżony nie jest właścicielem jakichkolwiek nieruchomości, wartościowych ruchomych.	Opinia sądowo – psychiatryczna k. 123 -125		
<b>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</b>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<b>OCena DOWOdów</b>			
<b>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego M. O.	M. O. będąc słuchanym w toku postępowania przygotowawczego częściowo przyznał się do zarzucanego mu czynu, wskazując uwagę organom ścigania, iż od 1 lipca 2020 roku był on osobą pozbawioną wolności, stąd też od tego czasu nie mógł łożyć na córkę. Natomiast w trakcie rozprawy	

główniej oskarżony także częściowo przyznał się do winy, kwestionując swoją odpowiedzialność po dacie jego zatrzymania. J. 19 października 2021 roku M. O. zdecydował się złożyć nieco szersze wyjaśnienia. Wówczas oskarżony podał, iż faktycznie do momentu zatrzymania miał możliwość łożenia na swoją córkę, którą utracił wraz z osadzeniem go w zakładzie karnym. Natomiast brak oczekiwanej prawem aktywności w okresie wcześniejszym M. O. tłumaczył prowadzeniem rozrywkowego trybu życia, zażywaniem narkotyków. Nadto oskarżony podał, iż nie utrzymuje on żadnych kontaktów z córką i nawet nie pamięta kiedy ją ostatnio widział. Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonego za szczere i pomocniczo przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych. W tym zakresie należy zważyć koherencje wyjaśnień M. O. z zeznaniami świadek J. A. (1), która kategorycznie stwierdziła, iż oskarżony nigdy nie łożył na utrzymanie ich wspólnej córki. Do tego świadek ta potwierdziła absolutny brak zainteresowania oskarżonego życiem małoletniej pokrzywdzonej. Do tego oświadczenia oskarżonego odnośnie możliwości łożenia na córkę mają swoje oparcie w dowodach z dokumentów zebranych

w toku tego postępowania. Kolejno jego twierdzenia o rozrywkowym trybie życia, zażywaniu narkotyków znajdują swoje odzwierciedlenie także we wnioskach końcowych opinii sądowo – psychiatrycznej. Podobnie oświadczenia oskarżonego o jego ujęciu, implikującym niemożność łożenia na córkę są zgodne z wydrukami z systemu NOE – SAD czy danymi przekazanymi przez Centralny Zarząd Służby Więziennej. Do tego utrudnienia związane z odpłatną pracą więźniów w okresie obostrzeń wprowadzonych w stanie pandemii należą do wiedzy powszechnej, o czym zwrócono uwagę w trakcie rozprawy głównej. Tym samym brak było jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności tychże depozycji. J. należało zwrócić uwagę na ich lakoniczność, przez co same wyjaśnienia w realiach tej sprawy były nie wystarczające do przypisania oskarżonemu winy i należało posiłkować się w pozostałym zakresie zeznaniami świadek J. A. (1) czy dokumentacji ujawnionej w trakcie rozprawy głównej. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie oparł się częściowo na wyjaśnieniach złożonych

		przez M. O. w toku rozprawy głównej.
Zeznania świadka J. A. (1)	<p>Sąd uznał także za wiarygodne oświadczenia wiedzy złożone w toku tego procesu przez świadka J. A. (1). Świadek ta zeznawała w sposób jasny, spójny, logiczny oraz zgodny z zasadami doświadczenia życiowego. Świadek w sposób rzeczowy przedstawiła sposób wywiązywania się przez oskarżonego z jego obowiązku ojcowskiego. Równocześnie jej zeznania nie pozostawały w sprzeczności z wyjaśnieniami samego M. O., który przyznał, iż pomimo możliwości w okresie pobytu na wolności dobrowolnie zaniechał łożenia na utrzymanie jego córki. Do tego należało zważyć, iż świadek ta nie ukrywała, że posiada raczej negatywne odczucia wobec osoby jej byłego męża. Ów fakt jest zresztą zrozumiały biorąc pod uwagę jej postawę względem małoletniej po faktycznym rozstaniu się stron. Niemniej jednak owo negatywne usposobienie nie wpłynęło w sposób wyraźny na postawę procesową świadka, gdzie J. A. (1) nie wyolbrzymiała krzywdy wyrządzonej przez zaniechanie M. O., wskazując iż dzięki pomocy aktualnego męża i państwa jest w stanie zapewnić</p>	

	<p>utrzymanie małoletniej na minimalnym poziomie. Sąd Rejonowy nie dostrzegł także jakichkolwiek sprzeczności pomiędzy oświadczeniami wiedzy świadka, a danymi wynikającymi z dowodów z dokumentów. O szczerości J. A. (1) w tym zakresie świadczy w szczególności przekazana przez nią informacja, iż pokrzywdzona przez rok nie korzystała z pomocy funduszu alimentacyjnego, gdyż nie spełniała ona wówczas wymogów finansowych. To wszystko implikowało Sąd do uznania przedmiotowych depozycji za wiarygodnych i przydatnych do rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Dlatego też Sąd Rejonowy w dużej mierze oparł się na zeznaniach złożonych przez przedstawicielkę ustawową małoletniej pokrzywdzonej.</p>	
<p>Opinia sądowo psychiatryczna -</p>	<p>J. z uwagi na zasygnalizowanie przez oskarżonego na rozprawie głównej faktu odbycia leczenia odwykowego, który to fakt był przemilczany na etapie dochodzenia w niniejszej sprawie zachodziła podstawa do zasięgnięcia z urzędu z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W ocenie Sądu Rejonowego w pełni</p>	

przydatna dla poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie była ocena biegłych psychiatrów M. B. oraz H. B.. Biegli ci w sposób kompletny odpowiedzieli na zadane im przez organ procesowy pytania dotyczące zdrowia psychicznego oskarżonego M. J. w toku tego procesu nie ujawniła się żadna okoliczność podważająca kompetencje biegłych do sporządzania tego rodzaju dokumentów procesowych jak również brak było podstaw do powzięcia wątpliwości, co do ich bezstronności w tej sprawie. Sąd nie ma także zastrzeżeń odnośnie obranej przez biegłych metodologii badań oraz zgodności opracowanych przez nich wniosków końcowych z wynikami badania ambulatoryjnego. Co więcej żadna ze stron tego procesu w żaden sposób nie kwestionowała treści zawartych w powyższym dokumencie procesowym. Opinia ta zresztą potwierdziła deklarowane przez oskarżonego uzależnienie od narkotyków i alkoholu, nieprawidłowy rozwój jego osobowości. Sąd też Sąd Rejonowy ustalając okoliczności wymagające wiedzy specjalistycznej związanej ze zdrowiem psychicznym oskarżonego oparł się w pełni na opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej przez

	biegłych lekarzy M. B. i H. B..	
<p>informacje z Urzędu Skarbowego, z Powiatowego Urzędu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnego Zarządu Służby Więziennej, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowego Funduszu Zdrowia, informacji o stanie egzekucji wraz z zaświadczeniem o jej bezskuteczności, decyzji administracyjnych o przyznaniu małoletniej pokrzywdzonej świadczeń z funduszu alimentacyjnego, odpisu wyroku rozwodowego oraz zasądającego alimenty, odpisu skróconego aktu urodzenia, informacji a także danych osobo poznawczych w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym, zaświadczenia o stanie majątkowym, odpisów prawomocnych wyroków i postanowień, wydruki z systemu NOE - SAD</p>	<p>Brak było także jakichkolwiek powodów do zanegowania pozostałych dowodów zgromadzonych w tej sprawie w postaci : informacji z Urzędu Skarbowego, z Powiatowego Urzędu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnego Zarządu Służby Więziennej, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowego Funduszu Zdrowia, informacji o stanie egzekucji wraz z zaświadczeniem o jej bezskuteczności, decyzji administracyjnej o przyznaniu małoletniej pokrzywdzonej świadczeń z funduszu alimentacyjnego, odpisu wyroku rozwodowego oraz zasądającego alimenty, odpisu skróconego aktu oskarżenia, informacji od pracodawcy M. O. a także danych osobo poznawczych w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym, zaświadczenia o stanie majątkowym, Godzi się zauważyć, iż wszystkie wyżej wymienione dokumenty stanowią dokumenty o charakterze urzędowym, które w znakomitej większości zostały wytworzone przez funkcjonariuszy publicznych. Do tego owe zaświadczenia zostały</p>	

wytworzone przez osoby do tego kompetentne w przepisanej przez prawo formie. Dodatkowo owe fakty z nich wynikające były koherentne z zeznaniami J. A. (1) oraz danymi osobo poznawczymi przedstawionymi przez oskarżonego M. O.. Żadna ze stron tego procesu nie kwestionowała także autentyczności zawartych w nich informacji. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustalając sytuację majątkową oskarżonego, jego zdolności zarobkowe i stopień realizacji obowiązku łożenia na dzieci posłużył się powyższymi dowodami. Podobnie dane odnośnie dotychczasowej karalności oskarżonego w postaci odpisów wyroków Sądu Rejonowego w N., wydruku z systemu NOE - SAD czy też aktualnej karty karnej miały istotne znaczenie przy wyborze sposobu reakcji prawno karnej na czyn przypisany oskarżonemu M. O. oraz konieczności istotnej zmiany opisu przypisanego oskarżonemu czynu.

***0.1.Dowody  
nieuwzględnione przy  
ustaleniu faktów  
(dowody, które sąd  
uznał za  
niewiarygodne oraz***



<b>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<b>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</b>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	M. O.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
M. O. został oskarżony o to, że w okresie od 2 kwietnia 2019 roku do 8 kwietnia 2021 roku w miejscowości J. rejonu (...) uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w N., I Wydział Cywilny			

sygn. akt (...) z dnia 25 kwietnia 2017 roku, na mocy którego orzeczono świadczenie alimentacyjne na rzecz E. A. (1) w wysokości 600 złotych miesięcznie przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych wynikających z powyższego wyroku sądu przez co naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Oskarżyciel publiczny zarzucił M. O. popełnienie występku z art. 209 § 1 a k.k. (w warunkach recydywy) Zgodnie z tym przepisem przestępstwa tego dopuszcza się ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli

opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, a na skutek przedmiotowego uchylania doszło do narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Już elementarna wykładnia tego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż ów czyn zabroniony jest typem indywidualnym, tj. takim który może zostać popełniony przez określony przez ustawodawcę krąg podmiotów. W przypadku przestępstwa niealimentacji znamieniem indywidualizującym odpowiedzialność karną jest istnienie orzeczenia sądowego, ugody lub umowy konkretyzującej ciężący na sprawcy obowiązek alimentacyjny. W tym miejscu należy w sposób jasny zaznaczyć, iż mająca miejsce w 2017 roku nowelizacja kodeksu karnego w tym przedmiocie, zawęziła pole kryminalizacji występku alimentacji w aspekcie podmiotowym. Mianowicie przed zmianą art. 209 odpowiedzialności karnej podlegał każdy na kim ciążył ustawowy czy też umowny obowiązek alimentacji. Natomiast po wejściu w życie przedmiotowej nowelizacji dla bytu tego

przestępstwa konieczne jest aby ów obowiązek został skonkretyzowany enumeratywnie wymienionym przez ustawodawcę tytułem. Przechodząc do wykładni znamienia czasownikowego uchyla się należy stwierdzić, iż owo znamie definiuje się jako zawinione zaniechanie realizacji ciążącego na sprawcy obowiązku, które cechuje dodatkowy element negatywnego nastawienia sprawcy do wykonania tej powinności. Tym samym dla realizacji znamienia przestępstwa niealimentacji konieczne jest poczynienie ustaleń nie tylko w zakresie faktycznej realizacji przez sprawcę obowiązku alimentacyjnego, lecz także szeregu innych okoliczności świadczących o tym, iż dana osoba faktycznie mogła realizować obowiązek alimentacyjny, lecz z uwagi na swoje negatywne nastawienie zaniechała tego obowiązku. Natomiast po wejściu w życie nowelizacji art. 209 k.k. ustawodawca zrezygnował z ocenego znamienia uporczywości na rzecz ściśle określonej kwoty zaległości alimentacyjnych jakie swoim zaniechaniem miał wywołać sprawca, a prawnie relewantną kwotą dla bytu tego występku jest trzykrotność świadczenia okresowego. Jednocześnie

warto zwrócić uwagę, iż od dnia wejścia w życie przedmiotowej nowelizacji do realizacji występku niealimentacji nie jest konieczne spowodowanie skutku w postaci narażenia osoby niealimentowanej na niemożność zaspokojenia własnych potrzeb – vide typ podstawowy z art. 209 § 1 k.k. W chwili obecnej przedmiotowa owa materialna konsekwencja zachowania sprawcy jest znamieniem kwalifikującym zachowanie sprawcy jako występki z art. 209 § 1 a k.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie definiowano ów skutek. Zgodnie z tym orzecznictwem dla realizacji tego materialnego stanu – sprowadzającego się do konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo irrelevantne jest czy potrzeby małoletniego zostały faktycznie zapewnione z uwagi na nadmierny wysiłek innych osób zobowiązanych do alimentacji bądź też ich realizacja jest efektem działań osób niezobowiązanych do zapewnienia utrzymania osoby alimentowanej, w tym realizacji polityki socjalnej państwa. Jednocześnie z uwagi na zabarwienie językowe znamienia czasownikowego uchyla wskazuje się, iż owego

występku można dopuścić się tylko i wyłącznie z zamiarem bezpośrednim.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej należy stwierdzić, iż jedynie częściowo zarzut oskarżyciela publicznego znalazł swoje odzwierciedlenie w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy. Co prawda oczywiście zgodzić się należy, iż M. O. w całym okresie zarzucanego mu czynu był obowiązany płacić na utrzymanie małoletniej pokrzywdzonej alimenty w ustalonej wyrokiem Sądu Okręgowego w N. kwocie. Tym samym był on podmiotem zdolnym do popełnienia owego występku. Równocześnie bezsporne w realiach przedmiotowej sprawy jest fakt, iż oskarżony podczas całego okresu zarzucanego mu 24 miesięcznego okresu zaniechania nie płacił na utrzymanie małoletniej E. A. (1). Co więcej biorąc pod uwagę, iż w tym czasookresie M. O. winien zapłacić kwotę 13200 złotych, a wpłacił niespełna 300 złotych, oczywistym jest iż zostało spełnione konstytutywne dla bytu tego przestępstwa znamię 3 krotności zaległości alimentacyjnych. W tym zakresie należało jednakowoż zwrócić uwagę, iż oskarżyciel

w akcie oskarżenia w sposób oczywiście błędny wskazał, iż owa zaległość stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych, gdzie zaległość sięgająca prawie 13000 złotych znacząco tę równowartość przekracza. W tym zakresie Sąd Rejonowy był zobowiązany do poprawy opisu czynu przypisanego oskarżonemu. Owa okoliczność miała jednak marginalne znaczenie dla kształtu tego wyroku. Jednakowoż tego stwierdzenia nie można przenieść na ocenę znamienia uchylania się. Jak już wyżej wskazano z pojęciem uchylania się możemy mieć do czynienia tylko i wyłącznie wówczas gdy sprawa ma realną możliwość spełnienia ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego. W ocenie Sądu Rejonowego M. O. uchylał się od wykonania tego obowiązku jedynie do dnia jego zatrzymania (łącznie z tym dniem zważywszy na godzinę zatrzymania – oskarżony mógł w tym dniułożyć na córkę) W tym bowiem okresie oskarżony zważywszy na to, że jest osobą młodą, zdolną do pracy w sposób realny mógłłożyć na utrzymanie córki. W tym kontekście warto zwrócić uwagę, iż sam oskarżony podał, iż wówczas pracował dorywczo. Do tego sam oskarżony

tłumaczył nie łożenie na utrzymanie córki poprzez fakt przenoszenia ponad tę wartość chęci rozrywkowego życia, stosowania środków odurzających. Jego brak zainteresowania córką nie ograniczał się zresztą tylko do braku wypełnienia obowiązku alimentacyjnego, lecz odnosił się do całego jej funkcjonowania. O powyższym świadczy dobitnie przecież fakt, iż jak zeznała J. A. (1) oskarżony nigdy nie kontaktował się małoletnią. Do tego sam M. O. oświadczył, iż nie pamięta kiedy ostatni raz widział swoją córkę. O nastawieniu oskarżonego do realizacji obowiązku alimentacyjnego świadczy zarazem fakt, iż oskarżony zakończył legalną pracę następnego miesiąca po zajęciu wynagrodzenia za pracę przez komornika sądowego. Należy także zauważyć, iż oskarżony M. O. nie był także zobowiązany do łożenia na utrzymanie innych osób. Oskarżony wyjaśnił przecież, iż jego konkubina posiada stałą, legalną pracę. W toku tego postępowania nie ujawniły się także inne okoliczności limitujące zdolności majątkowe oskarżonego, zwłaszcza, iż przez istotną część przypisanego M. O. czynu nie występowały utrudnienia na rynku pracy, a wręcz przeciwnie



biorąc także pod uwagę  
miejsce ówczesnego  
zamieszkania  
oskarżonego. W ocenie  
Sądu Rejonowego należało  
zarazem stwierdzić, iż  
owo zaniechanie naraziło  
małoletnią pokrzywdzoną  
na niemożność  
zaspokojenia  
podstawowych potrzeb  
życiowych. W tym  
miejscu należy bowiem  
stwierdzić, iż jedyna osoba  
odpowiedzialna na równi  
z M. O. do łożenia na  
utrzymanie ich wspólnego  
dziecka była w tym  
okresie osobą bezrobotną,  
utrzymującą się ze  
świadczeń socjalnych. Nie  
sposób także nie dostrzec,  
iż J. A. (1) w tym czasie  
urodziła syna, przez co  
miała realną trudność w  
podjęciu odpłatnej pracy.  
Kolejno należy wskazać,  
iż sam fakt narażenia  
małoletniej nie może  
być wykluczony poprzez  
pomoc państwa, co  
wprost wpisano chociażby  
w ustawie dotyczącej  
programu 500 plus.  
Ponadto także pomoc  
osób nie zobowiązanych  
do łożenia na dziecko  
także nie dematerializuje  
stanu relewantnego na  
gruncie art. 209 § 1a k.k.  
narażenia. E. wystąpienia  
przedmiotowego skutku  
nie uchyla pomoc  
finansowa realizowana  
przez ojczyzna  
pokrzywdzonej. Nie  
trudno także nie zauważyć,  
iż sama J. A. (1)  
wskazała, iż nie stać jej  
na opłacenie dodatkowych

zajęć małoletniej, szkoły muzycznej czy odpoczynku w okresie wakacji. W ocenie Sądu Rejonowego w dzisiejszych czasach owe aktywności należy włączyć w katalog podstawowych potrzeb życiowych dziecka. Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Rejonowy uznał, iż owo zaniechanie naraziło pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Równocześnie oczywistym jest fakt, iż z wyżej wskazanych powodów zachowanie (brak realizacji wymaganej prawem aktywności) M. O. było czynione umyślnie z zamiarem kierunkowym. Niemniej jednak owe rozważania aktualne są jedynie do stanu do dnia 1 lipca 2020 roku (włącznie) wówczas to bowiem M. O. został pozbawiony wolności i przebywał w zakładzie karnym. Mając na uwadze ten fakt w połączeniu z brakiem posiadania przez niego oszczędności, innych wartościowych składników majątkowych prowadzi do przekonania, iż wówczas oskarżony nie był w stanie realizować obowiązku alimentacyjnego określonego wyrokiem Sądu Okręgowego w N. Ów fakt jawi się jako tym bardziej oczywisty, biorąc pod uwagę, iż przymusowa izolacja oskarżonego zbiegła się z

wprowadzeniem istotnych obostrzeń epidemiologicznych, które to obostrzenia znacznie utrudniły podejmowanie przez więźniów odpłatnej pracy. To wszystko spowodowało, iż Sąd Rejonowy nie mógł uznać, iż M. O. od 2 lipca 2020 roku uchylał się od łożenia na córkę. Oczywiście prawdopodobnie dalej utrzymywał się ów pierwotny zamiar, niemniej w tym okresie czasu oskarżony nawet gdyby chciał łożyć na utrzymanie E. A. (1) to nie byłby w stanie tego robić. Owo stwierdzenie prowadziło do wyrugowania z opisu czynu przypisanego oskarżonemu zaniechania po dacie 1 lipca 2020 roku.

Sąd Rejonowy nie mógł także podzielić zapatrywania oskarżyciela publicznego, który zarzucił M. O. popełnienie tego występku w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. Owszem M. O. był wcześniej wielokrotnie karany za przestępstwo nie alimentacji ( recydywa kryminologiczna).

Jednakże oskarżony do dnia 2 lipca 2020 roku nigdy nie przebywał w zakładzie karnym, ani nie odbywał kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Stąd też już a limine należało stwierdzić, iż czyn ten nie został popełniony w warunkach

recydywy. Kolejno należy przypomnieć, iż podstawą popełnienia przestępstwa w warunkach recydywy może być tylko wcześniejsze odbycie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, wymierzonej za podobne przestępstwo umyślne. Warunku tego w żaden sposób nie spełniają kary zastępcze, które są innym sposobem wyegzekowania kary wolnościowej. Nadto nie sposób twierdzić, iż przestępstwo rozboju jest przestępstwem podobnym do przestępstwa niealimentacji, a zresztą kara ta została wprowadzona do wykonania już poza okresem pierwotnie zarzuconego M. O. czynu. Stąd też należało kategorycznie stwierdzić, iż czyn oskarżonego nie został popełniony w warunkach art. 64 § 1 k.k., co implikowało konieczność stosownej zmiany opisu przypisanego czynu oraz wskazania poprawnej kwalifikacji tego zachowania.

Tym samym Sąd Rejonowy stwierdził, iż jedynie zachowanie z okresu od 2 kwietnia 2019 roku do 1 lipca 2020 roku wypełniło znamiona występku z art. 209 § 1a k.k.

W związku z realizacją przez oskarżonego

znamion przedmiotowych i podmiotowych czynu zabronionego Sąd był zobowiązany do dokonania oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu zachowań. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. ustawodawca przewidział zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. I tak przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Zachowania przypisane oskarżonemu w ocenie Sądu charakteryzowała średni stopień społecznej szkodliwości, zdecydowanie przekraczający poziom znikomości. Za taką konstatacją przemawiały następujące okoliczności: Oskarżony w przypisanym okresie czasu wydał jedynie subminimalną ilość pieniędzy co implikuje wyższy stopień karygodności, aniżeli w przypadku systematycznego łożenia na córkę choćby niewielkich kwot. W

ten sposób oskarżony dał bowiem wyraz całkowitemu lekceważeniu potrzeb swojej zstępnej, o czym świadczą dobitnie jego same wypowiedzi z rozprawy, gdzie wskazał, iż wolał on wówczas wydawać pieniądze na imprezy czy narkotyki. Nadto M. O. zaniechał uiszczania świadczeń alimentacyjnych przez okres ponad roku, co w sposób znaczący wykracza poza ustawowe znamiona tego przestępstwa, godzi się zarazem dostrzec ogół zaległości oskarżonego w przedmiotowym okresie czasu wielokrotnie przekroczyła trzykrotność świadczeń okresowych, a w skutek bezprawnego zaniechania oskarżonego doszło do narażenia małoletniej córki oskarżonego na niemożność zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych, co także jest okolicznością wpływająca na rozmiar potencjalnej szkody w zestawieniu z typem czynu podstawowego, określonego w art. 209 § 1 k.k. Dodatkowo oskarżony M. O. w rzeczonym okresie czasu nie interesował się w żaden sposób losem swojej córki, co także zwiększa poziom naruszenia dobra prawnego w postaci prawidłowego funkcjonowania rodziny. Biorąc to wszystko pod uwagę należało stwierdzić, iż przypisane oskarżonemu M. O.

zaniechanie było karygodne w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. i jako takie spełniało materialną definicję przestępstwa.

Sąd Rejonowy zważył także, iż inkryminowana aktywność sprawcy była także zawiniona w świetle funkcjonującej w polskim porządku prawnym normatywnej teorii winy. Należy bowiem stwierdzić, że oskarżony M. O. jest osobą dorosłą, w pełni rozwiniętą społecznie i z pewnością zdawał sobie sprawę nie tylko z obowiązkułożenia na utrzymanie córki, lecz także powinności respektowania orzeczeń sądowych. W przedmiotowej sprawie brak jest danych pozwalających stwierdzić zmniejszony stopień zawinienia oskarżonego z uwagi na niemożność rozpoznania znaczenia czynu czy pokierowania swoim postępowaniem. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, iż oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności czy w innych okolicznościach stanowiących anormalną sytuację motywacyjną. Przeciwnie poprzednie skazania za tożsame jakościowo czynu powinny szczególnie mocno zinternalizować w skazanym potrzebę respektowania normy sankcjonowanej, o której mowa w art. 209 k.k.. Nadto należało

podkreślić, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie może eskulpować oskarżonego fakt posiadania dużej rodziny, gdyż oprócz E. A. (1) nie ma on żadnych innych osób na swoim utrzymaniu. Do tego należy zważyć, iż jak wynika z zeznań matki pokrzywdzonej to oskarżony w sposób dobrowolny zerwał kontakty z małoletnią. Zwrócić też należy uwagę, iż przedmiotowy obowiązek był określony orzeczeniem sądowym, o którego istnieniu oskarżony miał pełną świadomość i pomimo tego przez ponad 4 lat nie uczynił nic, aby choć trochę wspomóc swoją córkę. Do tego za wysokim poziomem winy oskarżonego przemawiają jego wyjaśnienia, gdzie podał, iż przedkładał on własną rozrywkę ponad dobro jego dziecka. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż M. O. w sposób całkowicie dobrowolny nie dał posłuchu normie prawnej nakazującej alimentowanie dzieci, a więc jego zachowanie było zawinione w myśl dyspozycji art. 1 § 3 k.k., a w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do jakiegokolwiek limitowania poziomu zawinienia.



Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku uznał oskarżonego M. O. za winnego tego, że w okresie od 2 kwietnia 2019 roku do dnia 1 lipca 2020 roku w miejscowości J. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w N. I Wydział Cywilny sygn. akt. (...) z dnia 25 kwietnia 2017 roku, na mocy którego orzeczono świadczenie alimentacyjne na rzecz E. A. (1) w wysokości 600 złotych miesięcznie, przy czym łączna wysokość powstałych w skutek tego zaległość przekroczyła równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych wynikających z powyższego wyroku, przez co naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych tj. występku z art. 209 § 1 a k.k.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<b><i>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i></b>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. O.	I	I	Przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k. zagrożone jest grzywną, kara ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności Tym samym zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k. wymierzyć oskarżonemu M. O. karę pozbawienia wolności można było tylko wówczas, gdyby żadna z innych przewidzianych w kodeksie kar nie mogła spełnić celu związanego z funkcjami penalnymi prawa karnego.

W tym miejscu należało przypomnieć, iż dyrektywy wymiaru kary zostały przez polskiego ustawodawcę wysłowione w art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości,

a także zachowanie się pokrzywdzonego. W ocenie Sądu Rejonowego w realiach przedmiotowej sprawy brak było jakichkolwiek argumentów za uwzględnieniem wniosków końcowych oskarżonego i wymierzenia mu kary wolnościowej. W tym zakresie należy bowiem wskazać, iż przedmiotowy czyn stanowił już 4 z kolei przestępstwo uchylania się od obowiązków alimentacyjnego. Co więcej należy wskazać, iż pomimo wcześniejszych wyroków M. O. w żaden sposób nie zmienił swojej postawy i w dalszym ciągu wręcz demonstracyjnie uchylał się od łożenia na utrzymanie swojej córki. Nie można także pominąć faktu, iż wcześniej wymierzane oskarżonemu kary ograniczenia wolności okazały się całkowicie nieskuteczne w zakresie realizacji dyrektyw prewencji indywidualnej, gdyż M. O. od wykonywania tychże kar się uchylał. Nie można także argumentować, iż w realiach przedmiotowej sprawy możnaby poprzestać na wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny. W tym zakresie należy zważyć, iż jest to najłagodniejsza forma reakcji penalnej zaproponowana przez polskiego ustawodawcę. Co więcej oskarżony

odbywa aktualnie karę pozbawienia wolności, którą ukończy dopiero w 2023 roku. Brak jest więc realnych perspektyw, aby mógł on tę karę w sposób realny wykonać. Do tego oskarżony jest osobą nie posiadającą stałej pracy, majątku. Do tego orzeczenie tego rodzaju kary mogłoby być przyczynkiem do dalszej niealimentacji ze strony M. O., gdyż oskarżony chcąc uniknąć zarządzenia kary zastępczej preferowałby spłatę grzywny kosztem łożenia na utrzymanie E. A. (1). W związku z powyższym należało zważyć, iż tylko kara pozbawienia wolności jest karą adekwatną do okoliczności przedmiotowych tego czynu oraz adekwatną do właściwości i warunków osobistych sprawcy. Kara innego rodzaju czy w mniejszym wymiarze stanowiłaby w ocenie Sądu nadmierną pobłażliwość na skrajnie niepoprawnego sprawcy za jakiego należy uznać M. O.. Sąd Rejonowy zarazem zdecydował się wymierzyć oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy tj. zaledwie 1/4 ustawowego zagrożenia. Z uwagi na wyżej omówiony stopień społecznej szkodliwości tego czynu oraz brak jakichkolwiek okoliczności limitujących winę oskarżonego Sąd

			<p>Rejonowy nie mógł chcąc zachować wymogi związane z funkcją retributywną prawa karnego wymierzyć tej kary w mniejszym wymiarze. Do tego należało zważyć, iż taki niski wymiar kary jest związany tylko z tym, iż na datę popełnienia tego czynu M. O. nie był wcześniej osobą pozbawioną wolności. W przeciwnym razie należałoby wymierzyć oskarżonemu karę jeszcze surowszą, gdyż nie sposób twierdzić, iż pojęcie górnej granicy zagrożenia karą jest pojęciem abstrakcyjnym nie mającym realnego zastosowania w warunkach procesu karnego. Natomiast w ocenie Sądu Rejonowego trudno wyobrazić sobie wiele bardziej naganne uchylanie się od realizacji podstawowego obowiązku ojcowskiego niż w przypadku przedmiotowej sprawy. Mając to wszystko na względzie Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymierzył oskarżonemu M. O. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>
<p><b>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU</b></p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>

<b><i>inne zagadnienia</i></b>	
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>	
<p>Sąd oddalił wniosek dowodowy o przeprowadzenie badań DNA pokrzywdzonej na okoliczność wykluczenia ojcostwa oskarżonego z uwagi na fakt, iż dowód ten był nieprzydatny dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Należy bowiem wskazać, iż w świetle orzecznictwa sądów powszechnych fakt czy osoba zobowiązana do łożenia na utrzymanie dziecka jest jego rodzicem biologicznym jest irrelevantna dla istnienia znamion przestępstwa, gdyż decydujące znaczenie ma w tym kontekście istnienie orzeczenia stwierdzającego ojcostwo (bądź istnienia nie obalonego domniemania) i potrzeby respektowania orzeczeń sądowych - vide chociażby IV Ka 389/17 -</p>	

Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu		
<b>7. KOszty procesu</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	<p>Zarazem wobec uwzględnienia wniosku oskarżonego o wyznaczenie obrońcy z urzędu na podstawie art. 78 § 1 k.p.k, konieczne było wyrzeczenie o kosztach przedmiotowej obrony. Obrońca oskarżonego w swojej mowie końcowej oświadczył, iż koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie zostały przez nikogo opłacone. W związku z powyższym norma wysłowiona w art. 29 ust 2 ustawy prawo o adwokaturze nakazała przyznać adwokatowi przedmiotowe wynagrodzenie. Wysokość tego wynagrodzenia wynika wprost z regulacji rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. W tym zakresie należało skonstatować, iż J. K. reprezentował oskarżonego jedynie w toku postępowania jurysdykcyjnego. Okoliczność tę należało zestawić ze stawkami wymienionymi implicite w</p>	



	<p>tym akcie prawnym, 420 złotych za postępowanie przed Sądem I Instancji. Sumę powyższych składników należało powiększyć o 23 % stawkę VAT. Co łącznie daje kwotę 516,50 złotych, którą Sąd Rejonowy w punkcie II uzasadnianego wyroku przyznał obrońcy oskarżonego M. O. adwokatowi J. K..</p>	
III	<p>Natomiast rozliczając koszty przedmiotowego procesu Sąd Rejonowy mając na względzie rodzaj wymierzonej M. O. karę, powinność realizacji w pierwszej kolejności obowiązku łóżenia na utrzymanie małoletnich pokrzywdzonej oraz aktualnie wykonywaną karę pozbawienia wolności, uznał za zasadne skorzystanie z normy wysłowionej w art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego M. O. od obowiązku ponoszenia kosztów procesu w całości.</p>	
<b>Podpis</b>		